

Iasemin Regep

NU TE FACE MICĂ

Iasemin Regep

Nu te face mică

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

REGEP, IASEMIN

Nu te face mică / Iasemin Regep. - Malu Mare : Editura Cristian Plusart, 2026

ISBN 978-630-6803-20-0

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea copertei: Editura Cristian PlusArt cu suport AI

Editura Cristian PlusArt,

str. Gutuilor nr. 3,

207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA

Facebook: Cristian PlusArt

e-mail: contact@cristianplusat.ro

tel.: +40.732.740511

*Pentru copilul care încă știe să fie întreg.
Și pentru mama care învață să nu-i stingă lumina.*

Nota inimii

Înainte să pleci în lume, m-am uitat la tine.

Erai întreagă.

Cu numele tău neatins, cu râsul tău viu, cu vocea ta limpede și cu felul acela curajos de a fi tu.

Și mi-a fost frică.

Nu pentru că erai prea mult.

Ci pentru că lumea, uneori, se sperie de copiii care nu cer voie să strălucească.

Am crezut că trebuie să te pregătesc pentru ea.

Dar am înțeles, încet, că nu vreau să te învăț să te micșorezi ca să încapi.

Cartea aceasta s-a născut de acolo.

Din iubirea mea pentru tine.

Din fricile mele vechi.

Din copilul care am fost cândva și care a învățat prea devreme să tacă.

Și din dorința ca tu să nu uiți niciodată lumina cu care ai venit.

Să nu ne facem mici.

Nici noi.

Nici copiii noştri.

Niciodată.

Nu ca să fim iubiţi.

Partea I-a

Lumea ta de dinaintea lumii

Vara aceea în care numele tău era încă lumină curată.

*Râsul tău nu știa să se ascundă, trupul tău nu învățase rușinea, iar
bucuria îți venea firesc, ca aerul în piept.*

Aici te privesc înainte ca lumea să-și așeze mâinile pe umerii tăi.

Înainte să te măsoare.

Înainte să te compare.

Înainte să-ți spună cine ar trebui să fii.

Liberă.

Vie.

A ta.

Numele tău, înainte de toate cuvintele

Sub lumina ca de miere a lămpii, bucătăria devine un cuib de liniște. Hârtia nouă miroase a toamnă și a începuturi, iar eu iau stiloul și, cu o grijă aproape tăcută, îți scriu numele pe fiecare etichetă albă.

Ela.

Un nume mic și întreg. Rotund. Ca o picătură de rouă pe care dimineața nu a apucat încă să o atingă.

Deocamdată, îl locuiești doar tu.

E neatins.

E al tău.

Dar, în timp ce netezesc etichetele pe coperțile lucioase, aerul se umple de alte cuvinte. Cuvinte nescrise. Cuvinte pe care lumea le ține mereu pregătite pentru copii, înainte să le fi ascultat vreodată inima:

cuminte,
 obraznică,
 prea sensibilă,
 prea gălăgioasă,
 prea visătoare,
 prea altfel,
 nu destul,
 nu ca restul.

Gândul mă poartă înapoi la serbarea aceea de final de grădiniță, când vara abia începea, dar copilăria părea deja că-și strânge încet lucrurile.

Un șir de fete îmbrăcate la fel, mișcându-se în același ritm, ca o grădină desenată după aceeași linie.

Tu îți aleseseși puloverul verde și stăteai printre ele firesc, fără să știi că, pentru mine, verdele acela aprinsese deja o mică spaimă.

Privind acel ocean de uniformitate, m-a străbătut un frig subțire.

O spaimă de mamă, veche de când lumea: frica aceea mută că marginile tale neregulate, frumusețea ta nealiniată, te vor face să doară într-o lume care iubește atât de mult șabloanele.

Dar apoi te-am căutat cu privirea și am înțeles.

Tu nu sufereai.

Râdeai cu toată fața, o bucată de primăvară scăpată într-o grădină desenată cu rigla.

Tu nu știai încă că, în lumea celor mari, unicitatea poate deveni o cetate pe care trebuie să o aperi.

Pentru tine, a fi diferită nu era o povară.

Era doar felul tău firesc de a respira.

Adevărul s-a așezat atunci lângă mine, luminos și trist: de cele mai multe ori, copilul nu este rănit de felul în care a venit pe lume.

El e întreg.

Noi, cei mari de pe margine, suntem cei care tremurăm.